

Ditlevi til minnis

*Kirkjuklokka, millum dýrar málmar
tættast mínum hjarta stendur tú.
Vaknaðu við tár teir högtíðssálmur,
sum í barni mínum ljóða nú.*

Stíllan ljóða biðislagini frá klockuni í Havnar Kirkju. Klockuni, sum Ditlev var vanur at ringja við.

Men hesaferð er tað fyrri Ditlevi sjálvum, hon slær. Vit eru komin saman á hesum staði, sum stóð honum so nær, og sum hann var so góður við, at siga honum farvæl fyrri seinastu ferð og bera hann út.

*Kirkjuklokka. Ei í høvudsstøðum
var títt heim, men í tí lítla stað.
Lágum tornum, ikki teimum høgum,
var tað í, tú sang títt besta lag.*

Ditlev var porkeningur, og vaks upp í hesum lítla stað, har kirkjuklokkan sang úr lágum torninum, tá hon hevði boð eftir fólkinum.

Eg havi onkuntíð hoyrt Ditlev sagt frá døgnum har suðuri, sum ikki altíð vóru líka lættir.

Tíðliga stóð á, tá boð vóru eftir teimum næstu. Og fleiri vóru tey nærmastu, sum á ungum árum vórðu tikin hiðani.

Men kanska hevur eisini tað verið við til at mynda Ditlev, sum vit, sum fyrst komu at kenna hann sum tilkomman mann, minnst hann í dag, nú biðislagini hava ljóðað.

Altíð við tí góða orðinum. »Tað man fara at ganga,« og »Tvass, legg ikki í,« tá okkurt var, ið ikki gekk, sum ætlað.

Ella meira skemtandi »Nei, nei, nei. Hevur man vitað so galtið?« ella »Hevur man kent tess maka?«

Setningar, sum hjá okkum, ið starvaðust saman við honum, beinanvegin gjørdust orðatøk.

*Kirkjuklokka. Tína rødd eg kendi,
meir enn streingjaleikur fyrri meg.
Tá um tón tú tónar tónar sendi,
tá eg lærði elska, æra teg.*

At Ditlev hevði hoyrt og skilt kirkjuklokkuna, lat hann ongantíð nakran íva vera um, hóast hann ikki gekk og lýsti við tí í tíð og ótíð. Fyri honum var tað nakað persónligt, sum hann kortini ongantíð ræddist fyrri at geva øðrum burturav.

Einki við at rópa upp og klappa og larma. Nei, hetta var álvarsligt. Og einki er at ivast í, at Ditlev, nú hann seinnu tíðina meira enn einaferð varð mintur á, at vit bert eru gestir á feld eitt stutt skeið, hevur kent klokku-ljóðið enn meira persónligt.

*Grána vingin man, og sporið tyngja,
veit ei sjálvur, hvagar leiðin ber.
Einastaðni tó, har klokkur ringja,
veit eg, ævigt góð at hvíldin er.*

Hóast vingin var farin at grána, tóktist sporið ikki tyngnað, seinast eg tosaði við Ditlev.

Hann hevði lagt starvið frá sær og var vorðin pensonistur. Nú skuldi hann rættiliga njóta øll síni ítriv.

Serliga væl dámdi honum at flóta. Og tað merktu vit eisini dagliga, sum starvaðust saman við honum. Tað var líkasum, at alt mól um snørið.

Ringdi telefonin, plagdi hann at siga: »So. Nú var ein á.«

Og ikki var hann meira enn farin av vaktini, so fór Vága Heini glíðandi út um molan. Var tað seint á kvøldi, ella veðurlíkindi bílaðu, plagdi hann at fara »...suður um grótastíð at fáa til kettuna.«

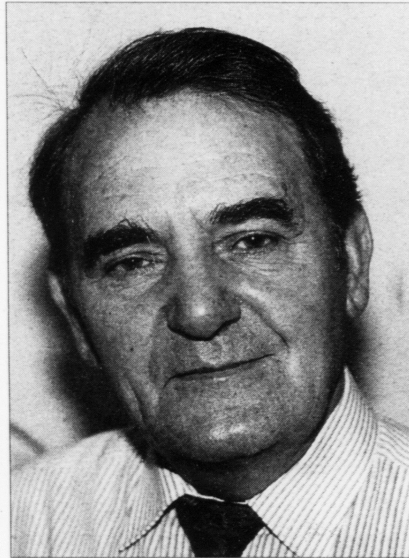
Alt kundi brúkast, bara hann slapp á flot.

Og allir tímarnir, Ditlev hevur flotið her rundan um oyggjarnar, gjørdur eisini, at hann tóktist líka kendur undir vatninum, sum omaná. Tó hann eisini kendi landið.

Varð farið á flot, varð vanligt at hyggja, um Vága Heini mundi vera í farvatninum. Tí har, Ditlev var, fekt ivaleyst onkur fiskur við heimaftur. Hann plagdi at vita, hvar teir vóru.

Ikki tí. Hulin var hann ikki. Og varð hann spurður, um eitthvørt, fekt altíð greitt svar.

Var so heppin nokur ár her fyrri at fáa miðabókina, hann hevði fingið eftir verfaðirini í Havn, at skriva av. Tá hon var lögð á teldu, fekk Ditlev eitt eintak aftur, og tað var hann ógvuliga glaður fyrri.

*Hægri tónir tónar mundu ljóða,
tá á morgni sólín stóð í sky.*

*Kimaði: »Tær Frelsarín man bjóða
heim við sær á páskamorgni ný.«*

Tá eg sjálvur gjørdist klockari í Vesturkirkjuni, var Ditlev ein tann fyrsti at ynskja mær góða eydnu.

Eg skilti á honum, at hann gleddist um tað. Nú var eitthvørt samband aftrat. Eitt sindur út yvir arbeiðið, vit høvdu felags.

Og so trættust vit um, hvør klokka ljóðaði betri, og hvør hoyrdist longri.

Eg minnst tó einki til, at vit fingi tað avgjørt.

*Lægri breiða seg tó tónir veingir,
tá ið sól í vestri setir seg.
Biðislag tá tóni yvir eingir
ljóða, og til hvíldar kalla meg.*

Vit vistu, at Ditlev hevði trupuleikar við heilsuni, hóast hann bar tað væl.

Aminningar hava fyrr verið, og tann seinasta var jú fyrri helt stuttum, tá avgjørt varð, at hann skuldi niður á Ríkishospitalið til skurðviðgerð.

Tí bíðaðu vit so bara eftir og væntaðu, at so kundi hann koma aftur og halda fram at flóta. Fiska til kettuna og líkkuna, sum trúliga hevur vitjað á svalakarminum í Fútalág.

So mikið størri var tí skelkurin, tá biðislagini knappliga ljóðaðu fyrri Ditlevi.

Tað er so undarligt. So óveruligt.

Men hóast vit onnur ikki vóru fyrirreikað, so veit eg, at Ditlev var tað. Tað hevði hann jú altíð verið.

I sakni drýpa vit høvur og minnst við virðing vinmannin Ditlev Dam.

*Kvøldarklokka. Tá ið tú mær sigur,
sól er sett, og fuglur hvílir seg.
Eg til jarðar boyggi meg so niður,
hesa bøn til tín tá havi eg:*

*Kirkjuklokka. Tá eg burtur fari,
hóast dustið teg tá hoyrir ei.
Heilsu ber tó tá tú mínum kærur,
sig teim, einglar fylgja mær á leið.*

Edvard

lesarabrøv

Í hjørtum okkara býr frælsi- um tað einki kostar

Tú kanst standa á einum politiskum fundi og siga við áhoyrararnar, at vit í Føroyum eiga at vera fíggarliga sjálvbjargin. Fyri hesum fært tú vanliga fullan stuðul frá fólkinum. Men tá tú so sigur, at treytin fyrri sjálvbjargni, er ein strammur búskaparpolitikkur, minskar stuðulin alt fyrri eitt niður í helvt. Setir tú so tøl á, fyrri at vísa, hvat ein strammur búskaparpolitikkur veruliga merkir, missir tú eisini hina helvtina av tínum viðhaldsfólkinum.

Flestu føroyingar - kanska allir - hava ein dreyum um, at klára at standa á egnum beinum. Men felags fyrri somu føroyingar er eisini, at vit vilja ikki gjalda tann prís, sum hetta kostar.

Munurin ímllum sambandsfólk og loysingarfólk er ikki tann, at summi vilja klára seg sjálvi, og onnur ikki. Munurin er harafturíframt, at sambandsfólk viðganga, at loysing ella fullveldi kostar pengar, ímeðan loysingarfólk ikki vilja viðganga tað. Millum annað av hesi orsök eru sambandsfólk ímóti at Føroyar verða skipaðar sum fullveldi, tí tey siggja seg ikki før fyrri at gjalda fyrri tað, og enn minni vilja tey hava eitt fullveldi,

sum danir gjalda. Loysingarfólk vilja harafturíframt hava fullveldi, tí sambært teimum kostar tað einki. Og høvdu tey sæð, hvat tað veruliga kostar, so vóru tey ikki loysingarfólk.

Istaðin fyrri at viðganga kostnaðin, so hava loysingarfólkarnir sett stórt arbeiði í gongd, fyrri at finna prógv fyrri, at fullveldið einki kostar. - Ella fyrri at vera diplomatiskur - at tað kostar ikki so nógv.

Hvíta bók

Í løtuni sita øll (vanligi føroyingurin og politikarnir) og bíða eftir »Hvítu bók«. Hon skal hjálpa okkum at taka støðu til spurningin um fullveldið. Serliga er tað búskaparbólurin, sum hevur stóran áhuga. Tað tykist sum, at vanliga hugsanin er, at um Hvíta bók vísir, at fullveldið einki kostar, so kunnu vit róliga atkvøða fyrri fullveldinum. Men um niðurstøðan verður, at tað kostar pengar, og at livistøðið í Føroyum fer at lækka, so er støðan ein onnur.

Jú sanniliga. Í hjørtum okkara býr frælsi. - Tað má bara einki kosta.

Helgi Abrahamsen

Kunngjørt verður fyrri ætt og vinum, at kærast kona mín, mamma, verma og omma okkara

SIGNHILD ZACHARIASSEN

Fuglafjarður, ættað úr Saltangará

andaðist í heiminum hósdagin 1. juli, 55 ára gomul. Jarðarferðin verður úr Fuglafjarðar Kirkju sunnudagin kl. 13.

Vegna familjuna

Kári og børnini

Tey, sum vilja minnst hana við blómum ella kransi, verða vinaliga biðin um at lata eina peningagávu til Føroyafelagið móti krabbameini. Konto í peningastovnum.

www.sosialurin.fo